

soudu v Chrudimi ze dne 9. února 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. lit. d) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čísla 10 § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že obžalovaný měl býti odsouzen pouze pro přestupek, poněvadž les, z něhož bylo dříví odňato, jest obehnan pouze příkopy, které mají pouze za účel sváděti vodu a oddělovati panský les od sousedních selských a obecních lesů, a nelze jej proto pokládati za zahájený ve smyslu zákona (§ 174 II. d) tr. z.), to tím méně, an svědek J. uvedl, že les byl dříve ohrazen, nyní však jest odhrazen a není více oborou. Avšak jmenovaný svědek vypověděl výslovně, že dotyčný les jest zahájen mezníky a obehnan příkopy. Na dotaz obhájce pak uvedl, že obora jest zrušena, že jest kolem lesa nyní příkop. Avšak les obehnaný příkopem dlužno pokládati za zahájený, neboť příkop slouží nejen k svádění vody a vyznačení hranic, nýbrž překáží zároveň pachatelům krádeže při odnášení dříví z lesa a projevuje zřejmě vůli vlastníka, že si přeje, by les byl chráněn proti bezprávným útokům. Nelze proto souhlasiti s náhledem zmateční stížnosti, že les nebyl zahájen, protože již nebyl oborou.

Čís. 205.

Použití ustanovení § 486 tr. zák. není obmezeno na osoby, jež provozují obchod.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr I 254/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Chebu ze dne 1. března 1920, jímž byl obžalovaný Alfred E. sprostěn obžaloby pro zločin podvodu dle §§ 197, 200, 203 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká rozsudku porušení, resp. nesprávné použití zákona, přivoděné tím, že nalézací soud jednání obžalovaného nepodřadil ustanovení § 486 tr. z. z důvodu, že obžalovaného, jelikož tehdy ještě vůbec obchodu neměl, nelze pokládati za obecného dlužníka ve myslu § 486 tr. z. Názor ten je zřejmě nesprávný, neboť možnost použití tohoto zákonného ustanovení není, jak vychází na jevo z jeho slovního znění i z jeho smyslu, omezena na osoby, které provozují nějaký obchod.

Čís. 206.

Přečin dle § 5 čís. 1, 2 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. jest dokonán zamlčením, zatajením zásob zboží a nestává se beztrestným tím, že pachatel později — vida nezbytí — zásoby ty ohlásil.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr. I 258/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako lichového soudu v Hradci Králové ze dne 26. února 1920, jímž byl obžalovaný Hugo L. sprostěn obžaloby pro přečin dle § 5 č. 1, 2 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čis. 131 ř. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Soud nalézací sprostil obžalovaného obžaloby pro přečin dle § 5 čis. 1, 2 cís. nařízení ze dne 24. března 1917 čis. 131 ř. z., vycházející z názoru, že obžalovaný, pověřený smíšenou komisí okresní politické správy, jež prohlížela zásoby látek u obchodníků, o zboží, na půdě uloženém, cestou na půdu, učinil své povinnosti ještě v čas zadost a tím přispěl k tomu, že se ony zásoby zjistily. Právem potírá zmateční stížnost tento názor jako právně mylný a dovozuje uplatňující důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř., že výrokem nalézacího soudu byl porušen zákon. Zjišťuje rozsudek, že se místodržitelství koncipista Jan S., který komisi vedl, obžalovaného, který provázel komisi při prohlídce krámu, vedlejší místnosti a sklepa, tázal po prohlédnutí každé z těchto místností, nemají-li ještě jinde nějakých zásob, načež obžalovaný odpovídal, že jiných zásob nemají. Zamlčev takto zásoby zboží, ukryté na půdě, zatajil je úmyslně úřadu a dopustil se tedy tím, jsou-li ostatní podmínky uvedeného § 5 čis. 1, 2 citovan. cís. nařízení splněny, činu, jež mu obžaloba klade za vinu. Neboť čin dokonán byl zamlčením, zatajením zásob zboží, nacházejících se na půdě, a nestal se beztrestným tím, že obžalovaný později zásoby ty ohlásil, neboť stalo se tak, jak soudem nalézacím zjištěno, teprve cestou na půdu, tedy jen proto, že obžalovaný si uvědomil, že neohlásí-li zásoby sám, komise určitě na ně přijde, protože, nevida jiného východiska, doznal zásoby zboží na půdě uloženého. O nějakém dobrovolném ustoupení od činu již dokonaného nemůže tu tedy býti řeči.

Čís. 207.

Ke skutkové podstatě § 477 tr. z. není třeba, by bylo dokázáno, že věci pocházejí z krádeže, stačí, je-li jejich původ nejistý, takže lze důvodně za to míti, že byly odcizeny.

(Rozh. ze dne 10. června 1920, Kr II 52/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Olomouci ze dne 10. listopadu 1919, pokud jím byl uznán vinným přestupkem podezřelých věcí dle § 477 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod čis. 10 § 281 tr. ř. Namítá proti odsuzujícímu výroku pro přestupek dle § 477 tr. z., že zde není objek-